

Ego, erreka lerdan! Emen nok mintzo-min!
Gaur, beintzat, itz egidak ez ulu, ez zotin;
Orrek naiko entzunak ditut oso gordin,
Ta begoz oraingoan enegandik urrin.

Elgeta, Mallabia ta Urko ire sor-leku,
Arri-sabelpe jaio arren, ez az iñoiz izu;
Nirriarka oi dok lurra poz aundiz alaita,
Abotsa izan ik ezti, zidar baizen zalu.

Lertxun, altz, leizar, areitz ta pago, eundaka,
Or-emen dozak ernai ta buru makurka;
Goiz eta arratsez oro, iñoiz aspertzaka,
Igañtik yagok alai maiatza ereska.

Irri-poz bete yabilk Eguna zoroitxo,
Maitemindu kaskarin biotz gazte antzo:
Ire ots-ari gainez kulunka gogozko,
Jaio-barrri bai litzan beraren mutiko.

Goian txoriak deda ire ertz urdiñean,
Bai ta neskatxa goinez, txangilla gerrian,
Igana doa pozik, amesa barnean,
Ta ik —maitale izan— pa ari, espan-ertz gorian.

Mendi-beera oala, lotu au gizonak,
Eta or dituk ire leiartzko ai-otsak:
Korta-barne esituta, murrutza zezenak;
A ta i eraso batek nastu, azke-griñak.

Gera, hodean, ibai nausira orduko,
Ernu ta Eibar dituk lagun bi gaiztoko:
Lendago ire zorzan enskera mintzoko,
Gaur, endel-zaletuta, egiñik besteko.

Begitan au aspaldi Eibar'ek gaiñera,
Et yagok iñundik be ire ulu-otsera,
Arresiz estatuturik jaurti au lurpera,
Ta i or abül euzkige zator baltz antzera.

Ni egaz naiokik adimen-indarrez,
Ene gogoa iregan yout asperenez,
Ik hai dok sarriro jarten ames-lorez,
Oinane-aldian be goi-eroapenez.

ICOTZ